

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško, ve věci

žalobkyně: **Péče v Německu, s. r. o.**, IČ: 247 43 534, (dříve ANTHOZA, s. r. o.)
se sídlem Třtěno 101, 440 01 Chožov,
zastoupená daňovým poradcem Ing. Janem Matějkou,
se sídlem Vítězslava Háalka 1630, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Lounech**,
se sídlem Rybalkova 2376, 400 68 Louny,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého zástupce domáhala, aby soud vydal rozsudek, v němž by určil, že daňová kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září, říjen 2014 dne 17. 3. 2015 zahájená žalovaným Finančním úřadem pro Ústecký kraj, územní pracoviště v Lounech, vůči žalobkyni byla nezákonným zásahem, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

to v případě, pokud by do doby vynesení rozsudku došlo k ukončení daňové kontroly, popř. pokud by ještě daná daňová kontrola trvala, tak aby soud vydal rozsudek, jímž by žalovanému zakázal pokračovat v daňové kontrole. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud uložil povinnost žalovanému uhradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že předmětnou daňovou kontrolu považuje za nezákonnou z důvodů, které uváděla ve své stížnosti ze dne 15. 4. 2015, kdy poukazovala na to, že nesouhlasí s dílčími závěry správce daně o tom, že nedokázala odstranit jeho pochybnosti ohledně správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů v daňových tvrzeních žalobkyně ve vztahu k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září, říjen 2014, kdy žalobkyně vykázala nadměrný odpočet za srpen ve výši 127 449 Kč, za září ve výši 131 741 Kč a za říjen ve výši 73 589 Kč. Ve vztahu ke zdaňovacímu období září a říjen 2014 dokonce správce daně žádné relevantní pochybnosti ohledně daňových tvrzení žalobkyně nevyjevil ve výzvách ze dne 10. 11. 2014 a ze dne 5. 1. 2015, a proto nebylo možné zahájit daňovou kontrolu na základě ust. § 90 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Okolnost, že v daňových tvrzeních k období září a říjen 2014 není uvedena ekonomická činnost žalobkyně, totiž nejsou vyjádřením relevantních pochybností žalovaného, neboť žalovaný byl s časovým předstihem před vydáním předmětných výzev o povaze ekonomické činnosti žalobkyní informován při jednání dne 17. 10. 2014. Rovněž okolnost, že přijatá plnění převyšují plnění uskutečněná v obdobích září a říjen 2014 dle žalobkyně není způsobilá založit relevantní pochybnost ohledně údajů uvedených v daňových tvrzeních. Vedle toho má žalobkyně navíc za to, že správce daně posléze dne 15. 4. 2015 svévolně přikročil ještě k rozšíření rozsahu daňové kontroly, aniž by k tomuto kroku byl dán racionální důvod a aniž by byly dány najevo další nové pochybnosti ohledně dokladů a záznamů za kontrolovaná zdaňovací období, které vyšly najevo v dosavadním průběhu daňové kontroly. Tento postup je v rozporu se zásadami proporcionality a předvídatelnosti výkonu veřejné moci, kdy v této souvislosti žalobkyně odkázala na stanovisko Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, zn. Pl. ÚS – st. 33/11.
3. V návaznosti na to žalobkyně uvedla, že postup k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 89 odst. 1 daňového řádu a daňová kontrola ve smyslu ust. § 85 daňového řádu se od sebe odlišují, neboť pro užití postupu k odstranění pochybností je třeba relevantních pochybností správce daně ohledně správnosti, průkaznosti či úplnosti daňového tvrzení, navíc z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012-52, a ze dne 25. 6. 2014, č. j. 2 Aps 20/2013-61, vyplývá, že postup k odstranění pochybností je možno užít jen tehdy, pokud nejsou dány předpoklady pro obsáhlé a časově náročné dokazování, přičemž tento postup nelze libovolně zaměňovat s daňovou kontrolou. Dále žalobkyně podotkla, že dle ust. § 90 odst. 3 daňového řádu postup k odstranění pochybností může vyústit toliko ve vydání platebního výměru či v přechod do daňové kontroly, a to v rozsahu důvodů pro pokračování dokazování čili v rozsahu důvodů pramenících z neodstraněných pochybností správce daně.
4. Dále žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že užití postupu k odstranění pochybností či zahájení daňové kontroly bez existence relevantních pochybností, kdy je sledován cíl pouze zamezit vrácení nadměrného odpočtu, představuje zneužití veřejného práva, totéž představuje i bezdůvodné rozšíření rozsahu daňové kontroly. Pozdržet vrácení nadměrného odpočtu nárokováného v daňovém tvrzení daňovým subjektem je správce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

daně oprávněn totiž pouze tehdy, pokud objektivně existují relevantní pochybnosti ohledně údajů uvedených v daňovém tvrzení. Tehdy je správce daně oprávněn resp. povinen nepřistoupit k vyměření nadměrného odpočtu a zahájit postup k odstranění pochybností či zahájit daňovou kontrolu. Pokud žádné relevantní pochybnosti neexistují, je správce daně povinen nadměrný odpočet vrátit daňovému subjektu do 30 dnů od jeho vyměření.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a stručné písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. V rámci probíhající daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září, říjen 2014, žalovaný řešil stížnost žalobkyně na postup správce daně ze dne 15. 4. 2015, kdy žalobkyně brojila proti úkonu v podobě rozšíření rozsahu zahájené daňové kontroly. V podané stížnosti přitom žalobkyně nijak nenamítala nezákonnost probíhající daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září, říjen 2014 ani nezákonnost zahájení dané daňové kontroly za zdaňovací období září a říjen 2014, a proto má žalovaný za to, že v tomto směru je žaloba nepřipustná, jelikož žalobkyně nevyčerpala ve smyslu ust. § 85 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), právní prostředky ochrany. Dále žalovaný uvedl, že v rámci řešení stížnosti žalobkyně na postup správce daně ze dne 15. 4. 2015, kdy žalobkyně brojila proti úkonu v podobě rozšíření rozsahu zahájené daňové kontroly, bylo Odvolacím finančním ředitelstvím, jakožto nadřízeným žalovaného, konstatováno, že k rozšíření rozsahu daňové kontroly došlo v souladu s ust. § 85 daňového řádu s tím, že žalovaný nepostupoval svévolně a v rozporu se zásadami proporcionality a předvídatelnosti výkonu veřejné moci.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

6. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného žalobkyně vyjádřila kategorický nesouhlas s tím, že by žaloba v některé své části byla nepřipustná ve smyslu ust. § 85 s. ř. s., a to s poukazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 31/2005-112.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 27. 6. 2018 zástupce žalobkyně setrval na žalobních námitkách, kdy toliko konkretizoval, že v mezidobí již došlo k ukončení rozporované daňové kontroly, a proto se nově v petitu domáhá, aby soud určil, že provedená daňová kontrola byla vůči žalobkyni nezákonným zásahem. Trval na tom, že ve vztahu k žalobkyni byla uskutečněna nezákonná daňová kontrola, když ta vycházela z nezákonných výzev k odstranění pochybností správce daně. V daném případě byly všechny tři výzvy k předmětným zdaňovacím obdobím srpen, září, říjen 2014 nezákonné z toho důvodu, že neobsahovaly relevantní pochybnosti. K výzvě vztahující se k srpnu 2014 uvedl, že byla nesplnitelná, neboť toliko obsahovala sdělení správce daně o nekontaktnosti odběratele žalobkyně, což navíc nepředstavovalo relevantní pochybnost. K výzvě vztahující se k září 2014 uvedl, že v ní správce daně nepochopitelně požadoval po

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyni sdělit předmět její ekonomické činnosti, ačkoliv informace v tomto směru mu byla poskytnuta v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 17. 10. 2014. K výzvě vztahující se k říjnu 2014 uvedl, že v ní správce daně nepochopitelně požadoval vysvětlit, proč příjmy žalobkyně převyšují její výdaje, třebaže tato skutečnost z daňového hlediska představuje vznik tzv. nadměrného odpočtu, který představuje veřejnoprávní pohledávku, na kterou má žalobkyně bez dalšího ze zákona nárok. Na podporu svých názorů pak zástupce žalobkyně poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 105/2012-37, a ve vztahu k otázce včasnosti předmětné žaloby pak na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, zástupce žalobkyně uvedl, že je přesvědčen o tom, že předmětná žaloba je nepřezkoumatelná, s ohledem na skutečnost, že spisový materiál není kompletní. V této souvislosti vyjádřil přesvědčení, že ve správním spise se nenachází stížnost, v níž byla namítána nezákonnost dotyčných výzev k odstranění pochybností.

8. Pověřená pracovnice žalovaného při témže jednání soudu naproti tomu nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci podotkla, že v průběhu vyměřovacího řízení ze strany žalobkyně nebyla nikdy vznesena námitka nezákonnosti dotyčných výzev. Navíc má za to, že výzvy byly zákonné a splnitelné. Ve vyměřovacím řízení žalobkyně toliko rozporovala ze svého pohledu nepřipustné rozšíření rozsahu probíhající daňové kontroly. Touto záležitostí se zabývalo v rámci vyřizování stížnosti žalobkyně Odvolací finanční ředitelství, které neshledalo žádné pochybení v postupu žalovaného.

Posouzení věci soudem

9. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem rozhoduje na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.
10. V daném případě krajský soud neshledal, že by žaloba byla v některé své části nepřipustná ve smyslu ust. § 85 s. ř. s. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze závěrů obsažených v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3686/2018 a také na www.nssoud.cz, kdy bylo vysloveno, že „Podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Subjektivní lhůta pro podání žaloby běží od okamžiku, kdy se do sféry žalobce dostanou takové informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem spočívá a že je zaměřeno proti němu. II. Stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat. Případné podání takové stížnosti nemá vliv na běh subjektivní lhůty pro podání žaloby.“ Zároveň v tomto rozsudku rozšířený senát Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu dovodil, že pokud závěr o tom, že vyčerpání stížnosti dle ust. § 261 odst. 1 a odst. 6 daňového řádu nemá vliv na běh subjektivní lhůty k podání zásahové žaloby, by byl k tíži daňového subjektu jakožto účastníka řízení v rámci projednávání zásahové žaloby před správním soudem, tak nelze připustit takovéto případné retrospektivní účinky v neprospěch tohoto účastníka řízení, jinak by mu bylo odňato právo na přístup soudu. Z tohoto důvodu krajský soud v předmětné věci bez dalšího vycházel, že žaloba byla podána včasně a je meritorně projednatelná.

11. V rámci meritorního posouzení žaloby se soud neztotožnil s názory žalobkyně o tom, že jí žalovaný nesdělil relevantní pochybnosti ohledně daňových tvrzení ke zdaňovacím obdobím září a říjen 2014. Z výzvy ze dne 18. 11. 2014, č. j. 2244653/14/2509-50522-108737, která se vztahovala ke zdaňovacímu období září 2014, a z výzvy ze dne 5. 1. 2015, č. j. 150400/15/2509-50521-501029, která se vztahovala ke zdaňovacímu období říjen 2014, jež byly učiněny v rámci postupu k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 89 odst. 1 daňového řádu, prokazatelně vyplývá, že obě výzvy obsahovaly relevantní pochybnosti správce daně o tvrzeních žalobkyně v jejích daňových tvrzeních. Za tyto relevantní pochybnosti soud ve shodě se žalovaným považuje ohledně zdaňovacího období září 2014 okolnost, že přijatá zdanitelná plnění, ze kterých žalobkyně uplatňovala nárok na odpočet daně, byla poskytována společností Tintarella, a. s., která je nekontaktní a nepodává daňová přiznání; dále že žalobkyně za toto zdaňovací období nepřiznává žádná uskutečněná zdanitelná plnění s nárokem na odpočet daně, přičemž žalobkyně dosud neprokázala, jak jí přijatá zdanitelná plnění od společnosti Tintarella, a. s., souvisí s její ekonomickou činností; a dále že žalobkyně v daňovém přiznání neuvádí svoji ekonomickou činnost a zároveň uplatňuje plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně. Ohledně zdaňovacího období říjen 2014 za dané relevantní pochybnosti soud ve shodě se žalovaným považuje jednak okolnost, že hodnota přijatých zdanitelných plnění převyšuje výši uskutečněných plnění a jednak okolnost, že žalobkyně v daňovém přiznání neuváděla svoji hlavní ekonomickou činnost, v důsledku čehož není zřejmé, zda plnění na vstupu byla skutečně přijata a použita pro její ekonomickou činnost. Obě výzvy (rovněž jako výzva vztahující se ke zdaňovacímu období srpen 2014, jak soud rozvede níže) tak obsahovaly konkrétní pochybnosti správce daně o správnosti daňových přiznání žalobkyně tak, jak předpokládá ust. § 89 odst. 1 daňového řádu. Tomu pak odpovídal i následný postup správce daně, který byl souladný i s judikaturou správních soudů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Afs 182/2016-18, který je dostupný na www.nssoud.cz: *Pochybností ve smyslu § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, se rozumí i případy, kdy správce daně má v rukou silné důkazy, na základě nichž lze s vysokou pravděpodobností, ne-li dokonce s praktickou jistotou, očekávat závěr o nesprávnosti tvrzení daňového subjektu. I pro takovou situaci poskytuje postup k odstranění pochybností procesní rámec, v němž může daňový subjekt na takové podklady reagovat a buď uznat své pochybení, nebo naopak poskytnout informace a důkazy, které mohou na případ vrhnout jiné světlo, eventuálně i vyvrátit do té chvíle zdánlivě přesvědčivá zjištění správce daně*).
12. Zástupce žalobce v rámci ústního jednání před soudem neopodstatněně namítal, že předmětná žaloba je nepřezkoumatelná, s ohledem na skutečnost, že spisový materiál není kompletní, neboť se v něm nenachází stížnost, v níž byla namítána nezákonnost dotyčných výzev k odstranění pochybností. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně žádnou takovouto stížnost v daňovém řízení nepodávala, když podala „toliko“ stížnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vůči rozšíření rozsahu daňové kontroly, a to přímo v rámci ústního jednání se správcem daně, které se uskutečnilo dne 15. 4. 2015, přičemž vlastní stížnost je zachycena v úředním záznamu z téhož dne, tj. 15. 4. 2015.

13. V daném případě z obsahu předloženého správního spisu přitom nevyplývá, že by žalobkyně odstranila výše popsané pochybnosti správce daně, které se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím září a říjen 2014. Ve vztahu ke zdaňovacímu období srpen 2014 je třeba podotknout, že žalobkyně v žalobě v tomto směru nijak nerozporovala, že by žalovanému neměly vzniknout relevantní pochybnosti tak, jak je uvedl ve své výzvě k odstranění pochybností ze dne 17. 10. 2014, č. j. 2086905/14/2509-05303-108737, tj. okolnost, že přijatá zdanitelná plnění, ze kterých žalobkyně uplatňovala nárok na odpočet daně, byla poskytována společností Tintarella, a. s., která je nekontaktní a nepodává daňová priznání; a okolnost, že ohledně zdanitelných plnění deklarovaných žalobkyní jako dodání do jiného členského státu, a to plátcí Piotr Niemec, bylo zjištěno, že tento plátec neplní své daňové povinnosti.
14. Za tohoto skutkového stavu žalovaný legitimně u žalobkyně následně v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 17. 3. 2015, ukončil postup k odstranění pochybností týkajících se daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září a říjen 2014 a namísto toho přikročil k bezprostřednímu zahájení daňové kontroly za identická zdaňovací období, a to v rozsahu přetrvávajících pochybností. Postup žalovaného v tomto směru nepředstavoval žádný nezákonný zásah, jak dovozovala žalobkyně.
15. Bezprostředním zahájením daňové kontroly po ukončení postupu k odstranění pochybností v situaci, kdy správce daně shledá nutnost pokračovat v dokazování v rámci daňové kontroly a nikoliv již v rámci postupu k odstranění pochybností z důvodu přetrvávajících pochybností o správnosti daňové povinnosti daňového subjektu s předpokladem časově náročnějšího dokazování, se přitom opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Afs 238/2015-29, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud výslovně dovodil, že správce daně není případným návrhem daňového subjektu na pokračování dokazování ve smyslu ust. § 90 odst. 2 daňového řádu věty druhé vázán, když daňovou kontrolu může správce daně zahájit na základě vlastního uvážení, s tím, že není nutno vždy poskytovat 15denní lhůtu pro podání případného návrhu daňového subjektu na pokračování dokazování ve smyslu ust. § 90 odst. 2 daňového řádu věty druhé.
16. Pokud posléze žalovaný dne 15. 4. 2015 přikročil k rozšíření rozsahu předmětné daňové kontroly daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září a říjen 2014, a to v plném rozsahu předmětu kontroly, neshledal soud ani v tomto postupu žalovaného nezákonný zásah, jak dovozovala žalobkyně.
17. Žalobkyně by měla brát v potaz skutečnost, že správce daně může v intencích ust. § 85 odst. 3 daňového řádu rozšířit rozsah daňové kontroly i na ověřování skutečností dosud neověřovaných. Povinností správce daně je pak v těchto případech ve smyslu ust. § 87 odst. 1 daňového řádu, dříve než začne provádět daňovou kontrolu s rozšířenějším rozsahem, náležitě vymezit rozšiřovaný rozsah daňové kontroly a o této skutečnosti vyrozumět kontrolovaný subjekt. Této povinnosti žalovaný zjevně dostál, když o svém záměru provádět daňovou kontrolu s rozšířenějším rozsahem, včetně jakého rozsahu – v daném případě v plném rozsahu předmětu kontroly – náležitě vyrozuměl zástupce žalobkyně při ústním jednání, které se uskutečnilo dne 15. 4. 2018. Svůj postup žalovaný přitom dle názoru soudu racionálně zdůvodnil svými pochybnostmi o stanovení daně jako celku ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správné výši s ohledem na dosavadní průběh daňového řízení a dosavadní učiněné poznatky. Žalobkyně se mylí, pokud dovozuje, že žalovaný, aby legitimně mohl přikročit k rozšíření rozsahu daňové kontroly, byl povinen jí sdělit zcela nové pochybnosti o správnosti jejích daňových tvrzení. Žádnou takovouto „novou povinnost tvrzení“ zákonodárce nekoncepoval, a proto soud námitky žalobkyně v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.

18. V daném případě nesporně předmětná daňová kontrola byla pro žalobkyni zásahem do jejích veřejných subjektivních práv, ovšem šlo o zásah zákonný. Soud neshledal, že by žalovaný vůči žalobkyni postupoval svévolně a v rozporu se zásadami proporcionality a předvídatelnosti výkonu veřejné moci a že by nepřipustně svými úkony v daňovém řízení sledoval toliko cíl zamezit vrácení nadměrného odpočtu žalobkyni. Správce daně byl oprávněn pozdržet vrácení nadměrného odpočtu, který nárokovala žalobkyně, jelikož prokázal existenci relevantních pochybností ohledně údajů uvedených žalobkyní v jejích daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září a říjen 2014. S ohledem na uplatněné žalobní námitky, které převážně spočívaly v polemice žalobkyně o tom, že správce daně nedisponoval relevantními pochybnostmi, soud považuje za vhodné směrem k žalobkyni ještě připomenout, že z aktuální a konstantní jednotné judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u právnické osoby disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném plnění kontrolované daňové povinnosti – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009-46, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1983/2010 a také na www.nssoud.cz. Postup správce daně vůči žalobkyni nebyl v rozporu se závěry obsaženými ve stanovisku Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2011, zn. Pl. ÚS – st. 33/11, a rovněž ani rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, jichž se nepřihodně dovolávala žalobkyně.
19. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu v mezích uplatněných žalobních námitek za důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. výrokem ad I. zamítl.
20. V souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)